

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 429/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou TaylorWessing e/n/w/c advokáti s. r. o., Panenská 6, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Radovan Pala, LL.M. PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MObd0 3/2013 z 30. septembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou TaylorWessing e/n/w/c

advokáti s. r. o., Panenská 6, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Radovan Pala, LL.M PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 MOBdo 3/2013 z 30. septembra 2014.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«... Dňa 5. februára 2007 Okresný súd Bratislava III (ďalej ako „Okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 18Cb/18/2001 (ďalej ako „Rozsudok Okresného súdu“) zamietol návrh sťažovateľky [REDAKOVANÉ], autorizovaný architekt Slovenskej komory architektov, reg. číslo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej ako „Sťažovateľka“), ktorá sa domáhala práva na zaplatenie sumy 3 800 000,- Sk s úrokom z omeškania voči [REDAKOVANÉ], trvalé bytom [REDAKOVANÉ] (ďalej ako „Odporca“). Rozsudok Okresného súdu bol odôvodnený tak, že k uzavretiu zmluvy, Sťažovateľkou spoločne s Odporcom označenej ako Mandátna zmluva č. [REDAKOVANÉ], na základe ktorej si Sťažovateľka uplatňovala svoj nárok (pričom Odporca čiastočne plnil), nedošlo, nakoľko predmet záväzkov nebol v rozpore s § 269 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej ako „Obchodný zákonník“) určený dostatočne.

Sťažovateľka podala voči Rozsudku Okresného súdu odvolanie. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „Krajský súd“) Rozsudok Okresného súdu rozsudkom sp. zn. 6Cob/117/2007 zo dňa 3. februára 2009 (ďalej ako „Rozsudok Krajského súdu“) potvrdil, avšak svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vadou predmetnej mandátnej zmluvy nie je skutočnosť, že nie je uzavretá, ale že mandátna zmluva je absolútne neplatná. Krajský súd navyše neuviedol konkrétnu právnu normu, s ktorou je mandátna zmluva v rozpore. Krajský súd účastníkov konania o predpokladanej zmene právnej kvalifikácie nepoučil, neumožnil účastníkom konania vyjadriť sa k novej aplikácii iného zákonného ustanovenia a teda nedodrжал zákonom predpísaný postup podľa ustanovenia § 213 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej ako „OSP“). Krajský súd okrem vyššie uvedeného svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a nesprávne právne posúdil.

Na základe podnetu Sťažovateľky podal generálny prokurátor v zákonnej lehote mimoriadne dovolanie doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „Najvyšší súd“) dňa 25. februára 2010 a navrhol Rozsudok Okresného súdu a Rozsudok Krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Mimoriadne dovolanie bolo podané z dôvodu, že Krajský súd svojim postupom odňal Odporcovi možnosť konať pred súdom v rozpore s § 237 písm. f) OSP v spojení s § 243f ods. 1 písm. a) OSP a zároveň vec nesprávne právne posúdil v rozpore s § 243f ods. 1 písm. c) OSP.

Najvyšší súd o mimoriadnom dovolaní rozhodol uznesením sp. zn. 3 MObdo/2/2010 zo dňa 28. apríla 2011 tak, že Rozsudok Krajského súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu na ďalšie konanie (ďalej ako „Uznesenie Najvyššieho súdu 1“). Najvyšší súd sa stotožnil s vysloveným právnym názorom Generálneho prokurátora, že Krajský súd odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom, keď na základe nečakaných, prekvapivých právnych záverov rozhodol a týmto porušil práva účastníkov konania na spravodlivý súdny proces.

Predtým, ako vo veci opätovne začal konať Krajský súd, Ústavný súd na základe sťažnosti Odporcu zrušil Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 314/2001-39 zo dňa 9. novembra 2011 (ďalej ako „Nález Ústavného súdu 1“) Uznesenie Najvyššieho súdu 1 z dôvodu, že bolo porušené základné právo Odporcu na súdnu ochranu, keď mu nebolo doručené mimoriadne dovolanie.

V intenciách Nálezu Ústavného súdu 1 Najvyšší súd mimoriadne dovolanie listom zo dňa 7. septembra 2012 Odporcovi zaslal.

Najvyšší súd po odstránení nedostatku vec opätovne prejednal a dňa 31. októbra 2012 na základe uznesenia Najvyššieho súdu sp. zn. 3 MObdo 4/2012 Rozsudok Krajského súdu zrušil a vrátil Krajskému súdu na ďalšie konanie (ďalej ako „Uznesenie Najvyššieho súdu 2“).

Následne Ústavný súd Nálezom III. ÚS 179/2013 zo dňa 18. júla 2013 (ďalej ako „Nález Ústavného súdu 2“) rozhodol, že základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Odporcu bolo Uznesením Najvyššieho súdu 2 porušené.

Najvyšší súd viazaný názorom Ústavného súdu dňa 30. septembra 2014 vydal v nadväznosti na Nález Ústavného súdu 2 uznesenie sp. zn. 3MObdo/3/2013 (ďalej ako „Uznesenie Najvyššieho súdu 3“), ktorým mimoriadne dovolanie ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243i OSP odmietol...

Uznesením Najvyššieho súdu 3 bol z čisto formálnych dôvodov a bez zohľadnenia okolností potvrdený stav bezprávia voči Sťažovateľke, ktorý bol nastolený Rozsudkom Krajského súdu a ktorý nebolo možné s výnimkou ochrany garantovanej generálnym prokurátorom prostredníctvom mimoriadneho dovolania žiadnym iným spôsobom napraviť. Uznesením Najvyššieho súdu 3 sa Sťažovateľke v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu, judikatúrou Ústavného súdu a zjednocujúcim stanoviskom Najvyššieho súdu odňala príležitosť, aby bola jej vec spravodlivo prejednaná pred nezávislým a nestranným súdom a právo na súdnu ochranu...»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Obdo 3/2013 z 30. septembra 2014 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Obdo 3/2013 z 30. septembra 2014 zruší a vec vráti na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 MOBdo 3/2013 z 30. septembra 2014, ktorým tento súd mimoriadne dovolanie odmietol ako neprípustné, sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania

uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú

zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného

prípade. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že najvyšší súd napadnuté uznesenie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými jej námietkami. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd rozhodol arbitrárne o odmietnutí mimoriadneho dovolania pre neprípustnosť z dôvodu, že nepodala dovolanie, a teda nevyužila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 3 M Obdo/3/2013 z 30. septembra 2014 najvyšší súd uviedol:

„... Za základnú otázku v tomto dovolacom konaní s poukazom na vyjadrenie žalovaného k mimoriadnemu dovolaniu Najvyšší súd Slovenskej republiky /§ 10a ods. 3 O. s. p./ označil, či s poukazom na ustanovenie § 243e O. s. p. ide o dovolanie prípustné, teda či Generálny prokurátor Slovenskej republiky mohol účinne podať mimoriadne dovolanie za predpokladu, keď podľa žalovaného nebola splnená podmienka, že ochranu žalobkyne nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Citoval ustanovenie § 243e O. s. p., z ktorého vyplýva, že ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bolo porušený zákon /§ 243f/, ak to vyžaduje ochrana práv zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami podá proti takémuto rozhodnutiu mimoriadne dovolanie...

S poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 179/2013 - 43 zo dňa 18. júla 2013 žalobkyňa mohla rozsudok po právnej stránke napadnúť dovolaním iba z dôvodu podľa § 241 ods. 2 písmeno a/ O. s. p., to jest, že v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., nie však z dôvodov ustanovených v § 241 ods. 2 písmeno b/ a c/ O. s. p., to jest, že konanie bolo postihnuté inou vadou majúcou za následok neprávne rozhodnutie veci alebo že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, čo však žalobkyňa nepodala a teda nevyužila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky viazaný názorom Ústavným súdom Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písmeno c/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 243i odmietol...“

Ústavný súd pridržiavajúc sa svojej doterajšej judikatúry konštatuje, že ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov

[s výnimkou dovolania – § 243f ods. 2 písm. c) OSP] alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, tak ako to je vo veciach správneho súdnictva, kde nie je prípustné (až na výnimku) ani odvolanie, alebo jej bolo zákonnými prekážkami znemožnené využiť tieto právne prostriedky nápravy. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje jeho výnimočnosť v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku (PL. ÚS 57/99, III. ÚS 179/2013).

Judikatúra ústavného súdu zastáva stabilne názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010, III. ÚS 179/2013).

Sťažovateľka dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Cob 117/2007-664 z 3. februára 2009 z dôvodu, že v konaní došlo k niektorej z procesných vád vymenovaných v § 237 OSP, nepodala, teda nevyužila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov, čo má za následok, že mimoriadne dovolanie v danom prípade nie je prípustné.

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. 3 M Obdo 3/2013 z 30. septembra 2014 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľky

týkajúcimi sa prípustnosti mimoriadneho dovolania, s ktorými sa nestotožnil, a preto mimoriadne dovolanie odmietol pre neprípustnosť z dôvodu, že sťažovateľka nepodala dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 6 Cob 117/2007-664 z 3. februára 2009, a teda nevyužila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Obdo 3/2013 z 30. septembra 2014 a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Obdo 3/2013 z 30. septembra 2014, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 M Obdo 3/2013 z 30. septembra 2014, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie úhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2015